

ŠTEDNJA I INVESTICIJE U RAZVOJU NACIONALNE EKONOMIJE

SAVINGS AND INVESTMENTS IN THE DEVELOPMENT OF THE NATIONAL ECONOMY

Andrijana Stanišić

Student master studija, Fakultet poslovne ekonomije Bijeljina, Bijeljina,
Republika Srpska, Bosna i Hercegovina
andrijana.stanisic@hotmail.com

Nena Veselinović

Student master studija, Fakultet poslovne ekonomije Bijeljina, Bijeljina,
Republika Srpska, Bosna i Hercegovina
veselinovic.nena@gmail.com

Apstrakt: Tokom proteklih nekoliko godina, na globalnom nivou se javila potreba za pristupom koji se zove stvaranje ekonomskog rasta jedne države. Inkluzivni rast, koliko god bio nametnut kao potreba ostaje za većinu država samo aspiracija. Teorijski, najbolji način za akumulaciju kapitala na nacionalnom nivou, jeste upravo kroz povećanje štednje pojedinca, što rezultira povećanom štednjom na nacionalnom nivou, stvarajući veći postotak investicija i dobar trend ekonomskog rasta. Visok trend ekonomskog rasta je samo po sebi takav da akumulira još veću uštedu. Ovaj rad ima za zadatak da definiše vezu između ove tri varijable, te kroz statističke podatke izvuče najbolji zaključak o trendu kretanja ovih varijabli prema državama u razvoju ali i razvijenim državama.

Ključne riječi: štednja, ulaganja, ekonomski razvoj, domaće i strane investicije

Abstract: Over the past few years, the need for an approach has emerged on a global, in terms of the creation of a country's economic growth. Inclusive growth, as much as it is imposed as a need, remains for most countries only aspiration. Theoretically, the best way to accumulate capital at the national level is through increasing the savings of an individual, resulting in increased savings at the national level, creating a higher percentage of investment and a good trend of economic growth. A high trend of economic growth is in itself a way to accumulate even greater savings. This paper has the task of defining the relationship between these three variables, and through statistical data, give the best conclusion about the trend of moving of those variables to emerging countries, and to developed countries.

Key Words: savings, investments, economic development, domestic and foreign investments

UVOD

Štednja i investicije označavaju dva najbitnija elementa u svijetu makroekonomije. Ekonomski rast jedne zemlje može se nazvati kapacitetom privrede jedne države da omogući povećanje proizvodnje usluga i robe u odnosu na prethodni vremenski period. Štednja je recimo, dugo vremena smatrana pokretačem ekonomskog rasta. Prema studiji sprovedenoj u Kini (Chow, 1993), zemlje koje su uspjele da održe akumulaciju fiksnog kapitala, bile su u mogućnosti da postignu veći održivi rast i razvoj po pitanju ekonomije, u poređenju sa drugim zemljama. Upravo akumulacija fiksnog kapitala se dešava u situacijama kada je štednja na značajno visokom nivou. Ipak, ako krenemo od zemalja u razvoju, dolazimo do zaključka da su ovakve zemlje poprilično ograničene po pitanju uštede, koja je često i neadekvatna, praćene sa nedovoljnim investicijama.

Štednja stvara kapitalni rast, a kapitalni rast nadalje dovodi do raznih tehničkih inovacija i ulaganja, kao i do napretka koji finalno ubrzava porast proizvodnje u jednoj državi, što finalno rezultira povećanjem BDP-a. Dolazimo do zaključka da štednja otvara pristup resursima koji su oskudni, te samim tim povećava obim i efikasnost proizvodnje i privrede na nacionalnom nivou.

Rast privrede dovodi do porasta zapošljavanja, rješava probleme inflacije, nezaposlenosti kao i platnog bilansa, smanjuje procenat siromašnih i oslobađa u velikoj mjeri državu od terete spoljašnjeg duga, kreirajući blagostanje u državi. Loš trend siromaštva u zemljama u razvoju, koji je praćen niskom stopom razvoja, se ograničava zahvaljujući štednji, stvarajući put za ekonomski razvoj. Niska stopa ekonomskog rasta i razvoja je praćena ograničenim kapacitetima za povećanje investicija, po čemu se jedna država može razlikovati od druge. Dakle, sve prethodno navedeno dovodi do zaključka koliko je štednja u jednoj državi bitan ključni faktor i izvor ekonomskog rasta.

Sa druge strane, investicije su odličan katalizator za agregatan rast razvoja jedne države. Investicija je jedna vrsta katalizatora za rast agregatnog bogatstva. Bez povećanja ukupne štednje ne možemo povećati investicije. Povećanje pojedinačnih ušteda neće povećati agregatnu štednju, osim ako se ne povećaju ulaganje. Potrebno je napomenuti da štednja uključuje smanjenje troškova, kao što su ponovljeni troškovi. Kada je riječ o građanima i njihovoj štednji, odnosno u smislu ličnih finansija, štednja se odnosi na očuvanje novca sa niskim rizikom kao što je depozitni račun, a specifične investicije se odnose na očuvanje novca gdje je rizik veći. Štednja je usko povezana sa investicijama.

Ukoliko, kao pojedinci, ne koristimo naše prihode za kupovinu određene robe ili za plaćanje nekih usluga, moguće je uložiti sredstva, koja akumuliraju kao štednja. U slučaju fabrika i generalno u privredi i industriji, ova akumulirana sredstva se ulažu u proizvodnju osnovnih sredstava, kao što su proširenje proizvodnje ili kupovina mašina. Stoga je štednja vitalna za povećanje raspoloživih sredstava, a ovo povećanje doprinosi ekonomskom rastu.

Međutim, povećana ušteda se ne odnosi uvijek samo na povećana ulaganja. Ako se štednja ne deponuje finansijskom posredniku kao što je banka ili ako je iz bilo kog razloga oteta, onda se znatno smanjuje šansa da se ušteda pretvori u investicije. Tako, recimo, preduzeća koja imaju višak gotovine, kroz finansijske bilanse i najvećoj mjeri

ulažu taj novac u depozite, kako kratkoročne tako i dugoročne, u zavisnosti od banke. Nakon određenog vremena depoziti se akumuliraju, pretvarajući se u odličan osnov za investicije.

Na nacionalnom nivou, ekonomski rast se uglavnom zasniva na komponenti određenih resursa. Ulaganje u razvoj određenih sektora ili resursa putem mobilizacije domaće uštede se pokazuju kao jako korisni. Prema izvještaju ekonomskog razvoja država Svjetskog ekonomskog foruma, imamo za primjer zemlje kao što su Azerbejdžan, Singapur i Uzbekistan, čiji se rast zasniva prvenstveno na štednji države ali i građana kao najvažniji investicioni resurs za razvoj određenih sektora, jer je inostrani kapital uglavnom uključen u proizvodnju prirodnih resursa poput nafte i gasa. Ključni faktor za ovaj razvoj je privlačenje i podsticanje privatnih investicija.

Za mobilizaciju štednje stanovništva u investicije glavni akcenat se daje razvoju široke mreže posredničkih finansijskih organizacija, kao što su banke, investicione banke i fondovi, osiguravajuća društva, berze i penzioni fondovi. Mobilizacija domaće štednje ključna je za podizanje ekonomskog rasta i promociju razvoja, pošto je privatna štednja upravo ta koja značajno utiče na domaća ulaganja. Najveći dio uštede se ostvaruje kada se u potpunosti štednja usmjerava na investicije. Finalni proizvod toga je veće zapošljavanje i ekonomski rast.

1. Stvaranje mogućnosti investiranja podsticanjem štednje

Potrošnja koja je manja od dostupno raspoloživog dohotka podrazumijeva uštedu, te predstavlja niskorizičnu investiciju. Ovakva investicija ima za rezultat to da se deponuje u banku ili penzioni fond, omogućuje širenje ili kupovinu novog biznisa, pomaže pri isplati dugova i slično.

Element štednje jeste i pravo na neku imovinu koja je jako korisna zbog povraćanja te uštede u vidu dividende, kamate i slično. Kada pojedinac odluči da poveća štednju tako što će smanjiti potrošnju, stvara indirektan uticaj na druge, jer onaj koji je u zavisnosti od prihoda koji su pojam štednje, gubi ih. Tada taj pojedinac smanjuje svoju potrošnju, te se stvara uticaj na cjelinu, odnosno štednja pojedinca kreira ukupnu štednju.

Zbirna ušteda se ne povećava kao rezultat pojedinačnog pribavljanja određenih vrsta štednje, ili ulaganja u recimo, obveznice. Zbirna štednja se dešava kada pojedinac stiče pravo na određeno sredstvo. Sticanjem prava na to sredstvo, raste štednja kao i investicija. Odličan primjer za ovo jeste kupovina novog stambenog objekta, sticanje prava na neku fabriku, širenje sredstava i proizvodnje neke kompanije ili kupovina potraživanja na imovinu koja se nalazi u inostranstvu. Dakle, upravo gore navedeno i jeste investiranje.

1.1 Korelacija između štednje i investiranja kroz rast i razvoj nacionalne ekonomije

Cilj ovog rada jeste prikaz povezanosti između štednje i investiranja u cilju prikaza rasta i razvoja nacionalne ekonomije. Odnos između štednje i investiranja nije uvijek savršen kada je u pitanju akumulacija kapitala, ali u slučaju savršene akumulacije, ušteda se događa u bilo kojoj državi koja ima veliku kamatu na štednju.

Prema Mamingi (1994) razne empirijske studije su dovele do zaključka da većina otvorenih privreda ima izražen odnos i visoku stopu između štednje i ulaganja. Da

bismo analizirali odnos između štednje i ulaganja, koristimo različite skupove podataka istorijskog prikaza Svjetskog ekonomskog foruma. Najviše su to analizirani skupovi koji se nalaze u Izvještaju o inkluzivnom rastu i razvoju i to za period od 2007-2017 godine.

Korištenjem različitih skupova podataka i to za period od deset godina, diskutovaćemo efekte promjena kod država u razvoju i razvijenih država, uzimajući u obzir faktore kao što su ukupne štednje i ulaganja, procentualne promjene na godišnjem nivou, efekte ograničenja solventnosti i platni bilans. Fokus ovog rada je stavljen na odnos između ukupne štednje i investicija, dok je odnos između individualne štednje i investicija prikazan kroz primjere i opise mnogo više, a manje kroz realan odnos.

1.2 Osnovni faktori prikaza razvoja ekonomije i povećanje investicija putem povećanja faktora uštede

Prema Samuelsonu i Williamu (2009), nacionalna štednja predstavlja upravo ukupan prihod u privredi koji ostaje nakon plaćanja za potrošnju i kupovinu, jednak je:

$$S = Y - C - G, \text{ gdje je } (1)$$

S – štednja,

$$Y = \text{BDP}^{31} \quad (2)$$

C – potrošnja prema pojedincu,

G – potrošnja prema državi.

U zatvorenoj ekonomiji, BDP je definisan kao:

$$Y = C + I + G, \text{ gdje } I \text{ predstavlja investicije, koje su jednake} \quad (3)$$

$$I = Y - C - G. \quad (4)$$

Iz navedenih jednačina možemo da zaključimo da je:

$$I = S.$$

Ipak, kada pričamo o otvorenoj ekonomiji, moramo uzeti u obzir trgovinski bilans ili neto izvoz (NX), te dobijamo da je:

$$Y = C + I + G + NX.$$

Ako definišemo otplatu duga kao višak štednje nad investicijom, onda po definiciji privreda mora imati trgovinski suficit da bi se isplatio taj dug. Ako privreda kreditora želi da mu se otplati krediti, onda mora imati trgovinski deficit. Ekonomski rast jedne države počinje da pada u relativno približnom trenutku kada stopa javnih investicija krene da opada. Smanjenje rasta se poklapa usporavanjem rasta infrastrukturnog kapitala u sektorima: energije, transporta i komunikacija. Odličan primjer za ovo smanjenje jeste Bangladeš.

Teoretski, određeni indikatori ukazuju na to da dostupnost ekonomske i socijalne infrastrukture čini pogodnim za privatni sektor da investira; veći javni kapital povećava produktivnost i smanjuje troškove, dok se povećanjem potražnje javnih ulaganja povećava profit, stvarajući efekat javnih investicija. Ipak javna ulaganja

³¹BDP je skraćenica za Bruto domaći proizvod, koja proizilazi iz engleske skraćenice Gross Domestic Product, odnosno indikator koji prikazuje vrijednost finalnih dobara i usluga proizvedenih u zemlji za period od godinu dana, izražen u domaćoj valuti.

могу удалжити приватне инвестиције, ukoliko се оне врше у активностима које су, у неку руку у ривалу са приватним сектором. Поред тога, uticaj повећања јавних улагања зависи од тога како се финансира. Ако се финансира преко вишег јавног дуга, што подразумева веће будуће нивое опорезивања, приватне инвестиције се могу преокренути. Јако битан појам који се јавља када су у питању инвестиције, јесу и директна страна улагања³². Страна улагања, у најширем смислу, подразумевају све врсте улагања страних правних и физичких особа у привредне дјелатности неке земље. Будући да су страна директна улагања транснционалних компанија препозната као један од основних канала којим земље у развоју добивају приступ најmodernijim технологијима чија дифузија има важну улогу у објашњавању привредног раста, јавља се и конкурентска борба за привлачењем страних инвеститора. Но, уз све позитивне ефекте које транснционалне компаније могу имати на земљу у коју инвестирају, треба процijenити и потенцијалне друштвене трошкове који се могу појавити. Страна директна улагања не представљају рјешење свих проблема и њихов позитиван utinak зависи о условима који превладавају у земљи у којој се инвестира. Koliko год била у могућности да помогну опоравку једне земље, највећа могућност за већим развојем и растом јесте повећање штедње.

SDI се сматра озбиљним фактором приликом потврде економског раста, јер интернационализација производње помаже да се много боље назначе први потенцијали предузећа али и држава, стимулише transfer технолошких знања као и иновативност. У државима у развоју, али и развијеним државима, власти раде на развоју политике које ће побољшати отклањање баријера страних директних инвестиција.

Porast SDI, ciljajući државе у развоју, је главни фактор који стоји иза опоравка држава после свјетске економске кризе. Snažan раст у novčanim tokovima је пријављен у земљама Европске Уније, као и Сједињеним Америчким Државима, у којима су се страна директна улагања учествостручила. Као резултат тога, образац SDI, економским груписањем тежи у корист држава у развоју, које према подацима OECD-а чине 55% глобалних притока страних директних инвестиција (истраживање из 2015. године). Ипак, SDI на свјетском нивоу су опала у 2016. години за 13%, dolazeћи на 1.52 трилiona USD, јер је свјетски економски раст постао слабiji. Овај пад није био исто распоређен према географским регионима, рефлектујући heterogeni uticaj на тренутна економска окружења у цијелом свијету.

Pad SDI tokova у развијеним државима (за 9% у односу на 2015. годину) приказује разне варијације према државима и географским регионима. SDI tokovi у Европи су pali за чак 29% према извору UNCTAD, са бројним државима које су доживиле снаžну nestabilnost у њиховим прливима. У Европи, највећу nestabilnost у 2016. години су показале Италија и Шпанија, што можемо да видимо и кроз чињеницу да је Европска Centralna Банка строго забранила осталим Centralnim Bankama улагање у финансијске instrumente Centralnih Banaka Италије и Шпаније.

Prema истраживањима UNESCAP-а, пад од 29% забилежен је у земљама Европске Уније, 22% у земљама Азије и Океаније, те 19% у земљама Средње Америке. Rast од чак 38% је постигнут у земљама у транзицији, 23% у Sjevernoj Americi, те чак 139% у осталим земљама у развоју, постављајући озбиљне temelje за раст и у

³² SDI је скраћеница за Директна страна улагања, што произилази из енглеске ријечи Foreign Direct Investments.

2017. godini. Naime, u 2016. godini, ekonomije u razvoju, iako rizične predstavljale su najzanimljivije „tlo“ za investitore prilikom inestiranja, mahom zbog jeftine radne snage, poreskih olakšica i slično, postavljenih kao strategije na državnom nivou od strane država u razvoju. Kao rezultat ovih regionalnih razlika, pretpostavlja se da će SDI u zemljama u razvoju i dalje biti u porastu, do čak 57%.

U nekim zemljama koje podliježu visokom stepenu makrofinansijske nesigurnosti, kao što je Irska, Portugalija i Španija, naglo je povećanje stope štednje dok nasuprot tome, u Italiji je stopa štednje konstantno u padu od 2007. godine i ova je stopa bila ispod prosijeka evrozone do kraja 2013. godine. Zemlje poput Njemačke i Francuske, drže svoje stope štednje na relativno stabilnim i generalno iznad nivoa prosječne stope evrozone. Fluktacije u stopi štednje u domaćinstvima tokom krize ukazuju na prisustvo faktora koji de facto utiču na ovu varijablu. Generalno, za period od 2007-2017 godine u zemljama Evropske Unije, ponašanje štediša u domaćinstvima je pod uticajem u promjenama prihoda prema godišnjem nivou.

Kada je riječ o zemljama u razvoju, a prema navedenom Izvještaju, Singapur i Luksemburg ukazuju na prevazilaženje negativnog trenda pada ušteda, te ukazuju na pozitivan rast i pozitivnu vezu između štednje i investicija. U ovom Izvještaju, trend rasta štednje i investicija je prikazan kroz statističku regresiju- Zemlje kao što su Grčka, Kostarika i Meksiko prikazuju negativan trend u vezi sa štednjom i to u redovnom padu od 2-5% u poređenju sa prethodnom godinom.

Države kao što su Barbados i Čile prikazuju mnogo veći odnos između štednje i investicije u milijardama dolara nego kao procenat BDP-a. Sljedeće zemlje, među kojima ima i razvijenih zemalja, pokazuju trend da je nacionalna štednja nesposobna da zadovolji potrebe investicija: Brazil, Čile, Kolumbija, Kostarika, Belgija, Grčka, Hong Kong, Mađarska, Indija, Jamajka, Meksiko, Peru, Poljska i Turska.

To je, u ovim zemljama, nacionalna štednja. U ovim slučajevima je moguće da negativan odnos između uštede i investicija praćen velikim negativnim razlikama kada je u pitanju štednja. Sa druge strane zemlje kao što su: Bahrein, Bocvana, Kina, Luksemburg, Malezija, Filipini, Singapur, Tajland i Trinidad i Tobago ukazuju na preveliku pozitivnu uštedu, pa u nekim slučajevima ni ovaj odnos nije dobar. Ipak, višak resursa kao što je nafta, dovode do ovakvog ishoda, te je to najveći slučaj sa Bahreinom. Bocvana ovakav rezultat iskazuje kroz jaku dijamantsku industriju. Ono što je najpozitivniji mogući scenario, jeste da štednja treba da bude dovoljna u toj mjeri da bi zadovoljila potrebe investiranja.

ZAKLJUČAK

Postizanje visoke i stabilne stope privrednog rasta je važno pitanje za sve zemlje jer je ekonomski rast ključan za ekonomski razvoj. Od uštede zavisi ekonomski rast te direktno domaća, a indirektno strana ulaganja. Kroz rast smo objasnili teorijski odnos između štednje i investicija, a dodatno analizirali trendove između ove dvije varijable za period od 2007-2017 godine. Izvještaj na koji smo se oslanjali je koristio skupove podataka dobijenih kroz takozvani Autoregressive Distributed Lag Model za empirijske rezultate. Rezultati studije pokazuju da postoji pozitivan i značajan uticaj štednje na investicije a samim tim i ekonomski rast jedne države. Uobičajeno je da štednja predstavlja važnu varijablu koja utiče na ekonomski rast. U tradicionalnoj

literaturi povećanje uštede dovodi do povećanja investicija, što prouzrokuje veći ekonomski rast, koji finalno utiče na još veću uštedu.

Ove pozitivne varijable dovode do povećanja direktnih stranih ulaganja. Jedan od najvećih trendova u svijetu, trenutno je upravo investiranje kapitala iz jedne države u drugu, kroz razne načine. To može da bude kupovina određenog procenta kapitala u nekom preduzeću ali i franšiziranje i slično. Strane direktne investicije su jako primamljive investitorima koji su ljubitelji rizika ali i onima koji žele visok procenat povrata novca na uložene investicije.

Činjenica je da preduzeća u zemljama u razvoju su jeftina za akviziciju, vrlo često se prodaju za iznos ispod tržišne vrijednosti a samim tim su praćena sa jeftinom random snagom. Rezultati ovog rada pokazuju da postoji pozitivan i značajan efekat štednje na investiranje i ekonomski rast ali i obratno na drugi tok. Iz rezultata navedenih istraživanja se može vidjeti da kreatori politika u zemljama u razvoju moraju stimulisati prvenstveno štednju na pojedincu, te podsticati da štednje pojedinca dovedu do nacionalne štednje. Dostupni resursi takođe utiču na porast investicija, te se i privatna i javna ušteda oslanja na prihode od prodaje, prvenstveno navedenih i dostupnih resursa. Ipak, u Bosni i Hercegovini su trenutni zahtjevi za potršnju javnog sektora veoma veliki, pa su javne uštede minimalne.

Pokretajući niz drugih faktora i privatne uštede su na jako niskom nivou, uz nisku kamatnu stopu na štednju, pa se kao najbolja sredstva za akumuliranje sredstava nameću investicioni fondovi.

LITERATURA

- [1] Alexious, C. (2004), "An Econometric Investigation into the Macroeconomic Relationship between Investment and Saving: Evidence from the EU Region," *International Review of Applied Economics*, 18, 93-102
- [2] Arhivanalitika, 2009. Ocjena učinaka i perspektive stambene štednje u Hrvatskoj. Zagreb: Arhivanalitika.
- [3] Baxter, Marianne and Mario J. Crucini (1993). "Explaining Saving-Investment Correlations," *American Economic Review*, 83, 416-436.
- [4] Harrison, A., & A. Rodríguez-Clare (2010). Trade, Foreign Investment, and Industrial Policy for Developing Countries. *Handbook of Development Economics* (1st ed., Vol. 5).
- [5] Kim, S., Kim, S. H. and Wang, Y. (2007). Saving, Investment and International Capital Mobility. *Japan and the World Economy*, 19, 279-291.
- [6] Mamingi, N. (1994). Savings-Investment Correlations and Capital Mobility in Developing Countries. *The World Bank Policy Research Working Paper*, 1211.
- [7] Paul A. Samuelson, William D. Nordhaus, Paul Samuelson, Paul Anthony Samuelson and William Nordhaus (2009, Paperback) *Microeconomics*.
- [8] Ozmen, E., 2005. Macroeconomic and Institutional Determinants of Current Account Deficits, *Applied Economics Letters*, 12, 557-560.
- [9] Syverson, C. (2011). What Determines Productivity? *Journal of Economic Literature*, 49(2), 326-365.
- [10] Wong, D. Y., 1990. What Do Savings-Investment Relationships Tell Us About Capital Mobility?, *Journal of International Money and Finance*, 9, 60-74.

Internet:

The Inclusive Growth and Development Report. World Economic Forum. Pristupljeno na: http://www.weforum.org/docs/WEF_Forum_IncGrwth_2017.pdf

SUMMARY

The aim of this paper is to illustrate the connection between savings and investment in order to demonstrate the growth and development of the national economy. The relationship between savings and investment is not always perfect when it comes to accumulation, but in the case of perfect accumulation, savings occur in any country with a high interest rate on savings. A high trend of economic growth is in itself a way to accumulate even greater savings. This paper has the task of defining the relationship between these variables, and through statistical data, give the best conclusion about the trend of moving of those variables to emerging countries, and to developed countries. Savings and investments are the two most important elements in the world of macroeconomics. Economic growth of one country can be called the capacity of a country's economy to enable the increase in the production of services and goods in relation to the previous period. For example, saving is, for a long time, considered a driver of economic growth. Countries that have managed to maintain fixed capital accumulation have been able to achieve higher sustainable growth and development in the economy compared to other countries. Fixed capital accumulation occurs in situations where savings are at a significantly high level. However, if we move from developing countries, we come to the conclusion that such countries are quite limited in terms of savings, which is often inadequate, followed by insufficient investments. In order to mobilize households' savings in investments, the main focus is on developing a wide network of intermediary financial organizations, such as banks, investment banks and funds, insurance companies, stock exchanges and pension funds. Mobilization of domestic savings is key to raising economic growth and promoting development, as private savings are exactly what has a significant impact on domestic investment. The bulk of savings is realized when fully savings is directed to investments. The final product of this is higher employment and economic growth. Savings generate capital growth, and capital growth further leads to various technical innovations and investments, as well as to progress that eventually accelerates the increase in production in one country, which ultimately results in an increase in GDP. We come to the conclusion that savings open access to resources that are scarce, and thus increase the volume and efficiency of production and economy at the national level. The growth of the economy leads to an increase in employment, resolves problems of inflation, unemployment and balance of payments, reduces the percentage of the poor and frees the country from the external debt burden, creating welfare in the country. A poor trend in poverty in developing countries, followed by a low rate of development, is limited by savings, creating a path for economic development. A low rate of economic growth and development is accompanied by limited capacity to increase investment, making one state different from the other. Thus, all of the foregoing leads to the conclusion that the savings in one country are an essential factor and source of economic growth.